

París bé val... un oratori

El Cor de Cambra del Palau de la Música debuta al Théâtre des Champs Elysées de París amb gran èxit.

© Vincent Pontet

Per Mercedes Conde Pons

Prou coneguda és la frase "*Paris vaut bien une messe*" ("París bé val una missa") que el rei Enric IV de França i III de Navarra va pronunciar quan es va haver de convertir al catolicisme per poder accedir al tron de França, tot renunciant al protestantisme que promulgava.

I és ben cert que París bé val una missa... o un oratori, en aquest cas. Perquè el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana va viure el dissabte passat, 20 de desembre de 2014, la seva personal coronació en una de les places més importants de la capital del país veí, França: el Théâtre des Champs Elysées de París. I ho va fer en plenitud de condicions i tancant, així, una de les gires més importants que ha efectuat al llarg de la seva jove però fructífera història, que aquest 2015 que és a punt de començar assolirà les noccs d'argent.

I és que el Théâtre des Champs Elysées és una plaça relativament moderna -un teatre amb "només" 101 anys d'història-, però al seu palmarès figuren ja des dels primers mesos de vida algunes de les estrenes més importants de la història de la música occidental. Inaugurat el 2 d'abril de 1913 amb *La mèr* de Claude Debussy, el teatre *art déco* -que es conserva, després d'una restauració que data del 1987, amb molta fidelitat al teatre original- va viure el 29 de maig de 1913 la seva particular "consagració" amb l'estrena absoluta de *Le sacre du printemps* (La consagració de la primavera) d'Igor Stravinsky. Obra confegida originalment per als Ballets Russos de Diaghilev amb coreografia de Nijinski, va viure una estrena convulsa amb el mateix Stravinsky al pati de butaques i una repercussió internacional que ha portat l'obra a ser considerada un dels cims de la música del segle XX.

En aquest context cal situar l'actuació del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, que comença a reclamar el seu lloc com a cor de referència en un ampli ventall d'estils i compositors, sense especialitzar-se en un repertori en concret, des del Renaixement a la música contemporània, passant pel Barroc, el Classicisme i el Romanticisme, fet que permet al seu director titular, Josep Vila i Casañas -director també de l'Orfeó Català-, destacar la seva "versatilitat" i capacitat d'adaptar-se a gran diversitat de propostes,

des del concert a l'òpera passant per propostes agosarades com la *Cantúria cantada* de Carles Santos, un dels seus grans reptes de les darreres temporades, o un espectacle educatiu producció de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música com és *Kantikipugui*.

© Vincent Pontet

Amb aquesta gira internacional junt amb Les Talens Lyriques i Christophe Rousset, ja suma tres col·laboracions amb orquestres franceses especialitzades en música barroca, a després de l'Ensemble Matheus i Jean-Christophe Spinosi –*El Messies* de Händel al Palau de la Música Catalana– i Les Musiciens du Louvre i Mark Minkowski –*Orfeo ed Euridice* de Gluck a Madrid, Grenoble, Festival Ré Majeur a l'illa de Ré i el Musikfest de Bremen. De fet, que el Cor de Cambra del Palau de la Música està en un bon moment de forma i la seva projecció internacional es consolida –un dels objectius clau del Pla Estratègic de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música– ho confirma que amb dues d'aquestes orquestres de reconegut prestigi repetirà col·laboració en el futur. Concretament amb Jean-Christophe Spinosi i l'Ensemble Matheus faran una gira el novembre de 2015 que els portarà, de moment, a Zagreb, Barcelona (Palau de la Música Catalana), Dortmund i Ais de Provença, amb la *Missa Solemnis* de Beethoven, mentre que amb Marc Minkowski i Les Musiciens du Louvre faran el *Requiem* i la *Missa en Do menor* de Mozart en una extensa gira el març de 2016 que inclou París, Dortmund, Eindhoven, Hamburg, Grenoble, Cracòvia, Barcelona (Palau de la Música Catalana) i València. Una esclat internacional que s'arrodoneix amb la participació en el concert inaugural del Musikfest de Bremen el proper 29 d'agost de 2015, amb tres concerts *a cappella*.

En la gira que el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana ha ofert junt amb Les Talens Lyriques i Christophe Rousset –iniciada el novembre a Lausana i continuada a Pamplona, Barcelona i París aquest desembre–, el cor que dirigeix Josep Vila i Casañas va presentar les cantates I, II, III i VI de l'*Oratori de Nadal* de J. S. Bach (a Lausana van interpretar les sis cantates que integren aquest "cicle" nadalenc), en una versió condicionada en gran part pels *tempi* impetuosos imposats per Rousset, director original tant en la concepció de l'obra de Bach com en la seva forma de vestir (sabatilles esportives de sola blanca combinades amb l'esmòquing de vellut blau marí), que va afectar més els músics de la seva pròpia orquestra que no pas el Cor de Cambra del Palau, que rebé una extraordinària ovació al final del concert parisenc. Versió festiva més que no pas solemne i que convidava a la joia més que no a la contenció pròpia del luteranisme, Rousset va imprimir caràcter a aquestes cantates en les quals, sobretot, comptà amb uns còmplices vocals d'excepció, començant pel Cor de Cambra del Palau: flexible, ben empastat i equilibrat, fet que el públic assistent a París va premiar efusivament. Els solistes vocals d'aquest oratori nadalenc foren liderats en excel·lència per l'extraordinari tenor alemany Julian Prégardien, que trenca l'habitual tendència de fills d'il·lustres cantants de no estar a l'altura dels seus progenitors. Prégardien (fill del magnífic tenor liederista Christoph Prégardien) té una veu atractiva, de timbre noble, dicció impecable i un registre ampli i homogeni, tot lligat amb una naturalitat en el cant que va fer les delícies dels presents. Una carta a favor amb què també va jugar la soprano Katherine Watson, el contratenor Damien Guillon i, tot i que en menor mesura, el baix baríton Matthew Brook, si bé defensà molt bé les seves àries. Les Talens Lyriques brillà pel seu vent fusta més que no pas pel vent metall, que, almenys a París, tingué una desafortunada participació en les difícils parts per a les trompetes naturals. Christophe Rousset fou el guia desenfadat i fresc d'una versió que, com ell mateix i el mateix Théâtre des Champs Elysées, té com a premissa marcar la diferència quant a programació i estil.

© Vincent Pontet

Amb aquest concert del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana al Théâtre des Champs Elysées –on l'Orfeó Català havia actuat el 1914 davant de Debussy i Ravel–, la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música tanca un any 2014 ple de viatges internacionals, que ha portat els seus cors a diferents i

importants ciutats europees, com Lisboa (Orfeó Català i Cor de Cambra del Palau a la Fundació Gulbenkian i Cor Infantil de l'Orfeó Català a la Universitat de Lisboa) , Viena i Porto (Cor Jove de l'Orfeó Català), que se sumen al debut a la Konzerthaus de Viena el 2013 en el concert de celebració del centenari de l'estrena dels *Gurrelieder* d'Arnold Schönberg, obra amb què es va inaugurar la sala. Una trajectòria que recupera la vocació internacional de l'Orfeó Català de fa cent anys –quan van tenir lloc els històrics viatges a París i Londres– i que culminarà aquest 2015 amb la gira del Cor de Cambra del Palau i l'Orfeó Català a Londres, on a l'abril interpretarà la *Missa glagolítica* de Leoš Janáček al Royal Festival Hall (amb la London Philharmonic Orchestra) i un programa amb obres catalanes al Cadogan Hall (Orfeó Català i Albert Guinovart).

Després del Concert de Sant Esteve el proper 26 de desembre –del qual se celebren també 101 anys d'existència–, la propera cita important i no anunciada fins ara és la participació de l'Orfeó Català en un dels concerts que l'Orquestra Simfònica Simón Bolívar de Venezuela sota la direcció de Gustavo Dudamel oferiran al Palau de la Música Catalana el 16 i 17 de gener de 2015. Serà en el programa del 16 de gener que Dudamel dirigirà fragments d'òperes de Richard Wagner, i en el qual l'Orfeó Català tindrà una presència testimonial però significativa, amb la interpretació del cor nupcial de *Lohengrin* i l'entrada dels convidats de *Tannhäuser*. Així, l'Orfeó Català podrà sumar al seu palmarès una batuta històrica més, després de les de Charles Dutoit el passat estiu i la de Simon Rattle amb la Filharmònica de Berlín l'estiu de 2013.